

**DANIEL
SILVA**

DE ENGELSE
SPION

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

© 2015, Daniel Silva
Oorspronkelijke titel: *The English Spy*
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Diego Rivera
Bewerking: Katya Kholyapina/Van de Wall Vormgeving
Omslagbeeld: Hayden Verry/Arcangel Images; Reds/Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0880 6
NUR 330
Eerste druk juli 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

GUSTAVIA, SAINT BARTHÉLEMY

Het zou allemaal nooit zijn gebeurd als Spider Barnes zich niet een stuk in zijn kraag had gedronken twee avonden voordat de Aurora zou uitvaren. Spider werd beschouwd als de beste scheepskok in het hele Caraïbisch gebied, heetgebakerd maar door niemand te vervangen, een briljante mafkees in een gesteven koksbuis en schort. Spider had namelijk een klassieke opleiding genoten. Spider had een klus in Parijs gedaan. Spider had in Londen gewerkt. Spider had in New York gewerkt, en in San Francisco, en hij had nog een korte, niet al te geslaagde, stop in Miami gemaakt, alvorens het restaurantwezen voorgoed de rug toe te keren en voor de vrijheid van het ruime sop te kiezen. Nu werkte hij op de grote charterschepen, het soort jachten dat filmsterren, rappers, hoge pieten en aanstellerige types graag huurden om indruk te maken. En wanneer Spider niet achter het fornuis stond, was hij steevast te vinden op een van de betere barkrukken op de vaste wal. Eddy's in Gustavia stond in zijn top vijf van het Caraïbisch bassin, misschien wel in zijn wereldwijde top vijf. Hij begon die avond om zeven uur met een paar biertjes, rookte om negen uur een joint in de donkere tuin, en zat om tien uur achter zijn eerste glas vanillerum. De hele wereld leek dik in orde. Spider Barnes verkeerde in een aangename roes.

Maar toen zag hij Veronica, en nam de avond een gevaarlijke wending. Ze was nieuw op het eiland, een enigszins verloren uitziend meisje uit een niet nader gedefinieerd Europees land, dat drankjes serveerde aan dagjesmensen in het pretentieloze buurtcafé naast Eddy's. Mooi was ze wel – als een fleurig boeket, zei Spider tegen zijn naamloze drinkmaat – en het kostte hem exact tien seconden om zijn

hart aan haar te verliezen. Hij vroeg haar ten huwelijk – zijn favoriete openingszin – en toen ze hem afwees, stelde hij voor in plaats daarvan samen het bed in te duiken. Om de een of andere reden werkte dat, en rond middernacht waren de twee nog gesignaleerd, wankelend door een stortbui. Dat was de laatste keer dat iemand hem had gezien, om drie minuten over twaalf op een regenachtige avond in Gustavia, doorweekt, stomdronken en voor de zoveelste keer verliefd.

De kapitein van de Aurora, een luxe motorjacht van zevenenveertig meter lang met als thuishaven Nassau, was een man die Ogilvy heette – Reginald Ogilvy, ex-marineman, een goedgunstig dictator die sliep met het reglement naast zich op het nachtkastje, samen met de King James Bijbel van zijn grootvader. Hij had nooit veel met Spider Barnes opgehad, en dat werd er niet beter op toen die de volgende ochtend om negen uur niet kwam opdagen voor de dagelijkse bespreking voor bemanning en huishoudelijk personeel. Het was geen gewone bespreking, want de Aurora moest in gereedheid worden gebracht voor een heel belangrijke gast. Alleen Ogilvy wist om wie het ging. Hij wist ook dat ze een volledig beveiligingsteam zou meenemen en dat ze op zijn zachtst gezegd nogal veeleisend was, wat verklaarde waarom de afwezigheid van zijn gerenommeerde chef-kok hem grote zorgen baarde.

Ogilvy maakte melding van de situatie bij de havenmeester van Gustavia, die het op zijn beurt weer doorgaf aan de plaatselijke gendarmerie. Twee agenten gingen langs bij Veronica's huisje in de heuvels, maar ook van haar bleek geen spoor te ontdekken. Vervolgens breidden ze hun onderzoek uit naar de plekken op het eiland waar mensen die te veel hadden gedronken of wier hart was gebroken gewoonlijk opdoken na een wilde nacht. Bij Le Select beweerde een Zweed met een rood gezicht dat hij Spider die ochtend nog op een Heineken had getrakteerd. Iemand anders zei dat hij hem bij Colombier over het strand had zien lopen, en dan was er ook nog een – onbevestigd – be-

richt over een ontroostbare figuur die een beetje in het wilde weg liep te schreeuwen in de verlaten contreien van Toiny.

Plichtsgetrouw trokken de gendarmes iedere aanwijzing na. Daarna kamden ze het eiland uit van noord naar zuid, uiterst grondig, maar zonder resultaat.

Een paar minuten na zonsondergang deelde Reginald Ogilvy de bemanning van de Aurora mee dat Spider Barnes spoorloos was verdwenen en dat er zo snel mogelijk een geschikte vervanger moest worden gevonden. Nu was het de beurt aan de bemanning het eiland uit te kammen, van de eethuisjes aan de boulevard van Gustavia tot aan de strandtentjes van de Grand Cul-de-Sac. En rond negen uur die avond, op een volkomen onwaarschijnlijke plek, vonden ze hun man.

Hij was op het hoogtepunt van het orkaanseizoen op het eiland aangekomen en had zijn intrek genomen in het houten huisje helemaal aan het einde van het strand van Lorient. Veel bezittingen had hij niet: alleen een canvas plunjezak, een stapel vaak gelezen boeken, een kortegolfradio, en een rammelende oude scooter die hij in Gustavia op de kop had getikt in ruil voor een paar gore bankbiljetten en een glimlach. De boeken waren dik, zwaar en wetenschappelijk van aard; de radio was van een kwaliteit die je niet vaak meer zag. 's Avonds laat, wanneer hij op zijn verzakte veranda zat te lezen bij het licht van een lamp op batterijen, stegen de klanken van de muziek boven het geruis van de palmladeren en het zachte rollen van de branding uit. Voornamelijk jazz en klassiek, soms wat reggae van de radiostations aan de andere kant van het water. Op ieder heel uur liet hij zijn boek even zakken om aandachtig te luisteren naar het BBC-nieuws. Zodra de nieuwsuitzending voorbij was, zocht hij weer de zender die hem het meest aanstond, en hervatten de palmbomen en de zee hun dans op het ritme van zijn muziek.

In eerste instantie was niet echt duidelijk of hij vakantie vierde, op doorreis was, of van plan was zich permanent op het eiland te vestigen. Geld leek niet echt een probleem te zijn. Bij zijn bezoek 's ochtends aan de *boulangerie*, voor brood en koffie, gaf hij de meisjes altijd een royale fooi. En wanneer hij 's middags bij het winkeltje vlak bij de begraafplaats langsging voor zijn Duitse bier en zijn Amerikaanse sigaretten liet hij het wisselgeld dat uit de automaat viel altijd gewoon liggen. Zijn Frans was redelijk, maar er klonk een accent in door dat niemand kon thuisbrengen. Zijn Spaans, dat hij sprak met de Dominicaan achter de balie van JoJo Burger, was een stuk beter, al had het nog steeds dat accent. De meisjes bij de bakker hadden besloten dat hij een Australiër was, maar de jongens bij JoJo Burger dachten dat hij uit Zuid-Afrika kwam. Die zaten overal in het Caraïbisch gebied, mensen uit Zuid-Afrika. Voor het merendeel uiterst fatsoenlijke mensen, maar er zaten er ook een paar tussen die zich met minder frisse zaken bezighielden.

Zijn dagen mochten doelloos lijken, toch leken ze niet geheel zonder structuur. Hij ontbeet bij de *boulangerie*, haalde bij de kiosk in Saint-Jean een stapeltje Engelse en Amerikaanse kranten van de vorige dag, deed nauwgezet zijn work-out op het strand, en las zijn dikke boeken over literatuur en geschiedenis, met op zijn hoofd een zonnehoedje dat hij tot net boven zijn ogen had getrokken. Eén keer huurde hij een walvisboot en ging hij een middagje snorkelen bij het eilandje Tortue. Maar zijn inactieve bestaan leek eerder gedwongen dan vrijwillig. Hij had wel iets van een gewonde soldaat die naar het slagveld terug verlangde, een balling die droomde van zijn achtergelaten vaderland, waar dat vaderland dan ook mocht zijn.

Volgens Jean-Marc, douanier op de luchthaven, was hij aangekomen met een vlucht uit Guadeloupe, in het bezit van een geldig Venezolaans paspoort op de eigenaardige naam van Colin Hernandez. Hij scheen te zijn voortgekomen uit een kort huwelijk tussen een Ierse

moeder en een Spaanse vader. De moeder pretendeerde dichter te zijn, de vader had iets vaags met geld gedaan. Aan de man had Colin duidelijk een hekel gehad, maar de bewoordingen waarin hij over zijn moeder sprak, deden vermoeden dat haar heiligverklaring nog slechts een formaliteit was. Hij droeg haar foto altijd bij zich in zijn portefeuille. Het vlasblonde jongetje op haar schoot leek niet echt op Colin, maar zo ging dat nu eenmaal met het verstrijken van de jaren.

Volgens zijn paspoort was hij achtendertig, wat wel met zijn uiterlijk overeenkwam, en was hij van beroep ‘zakenman’, wat zo ongeveer alles kon betekenen. De meisjes van de *boulangerie* dachten dat hij een schrijver was op zoek naar inspiratie. Hoe viel anders te verklaren dat hij bijna nooit zonder een boek werd gezien? Maar de meisjes van het winkeltje verzonnen een woest, volkomen ongefundeerd verhaal over een moord die hij op Guadeloupe zou hebben gepleegd. Hij zou zich nu op Saint Barthélemy schuilhouden tot de storm weer een beetje was gaan liggen. De Dominicaan van JoJo Burger, zelf op de vlucht, vond het een belachelijk verzinsel. Colin Hernandez, verklaarde hij, was gewoon zo’n luie nietsnut die leefde van een trust fund van een vader die hij haatte. Hij zou blijven totdat hij zich ging vervelen, of totdat het geld begon op te raken. Dan zou hij ergens anders naartoe vliegen en na een paar dagen zouden ze zich zijn naam amper nog kunnen herinneren.

Eindelijk, op de dag af een maand na zijn aankomst, deed zich een kleine verandering voor in zijn dagelijkse routine. Na zijn lunch bij JoJo Burger ging hij naar de kapper in Saint-Jean, en toen hij weer naar buiten kwam, was zijn woeste, donkere haardos keurig geknipt en gemodelleerd en royaal in de olie gezet. De volgende ochtend verscheen hij fris geschoren bij de bakker, gekleed in een kaki broek en een onberispelijk wit overhemd. Hij nuttigde zijn gebruikelijke ontbijt – een grote kom koffie met warme melk en een stuk grof boerenbrood – en deed extra lang over de Times van de vorige dag.

Vervolgens keerde hij niet terug naar zijn huisje, zoals gewoonlijk, maar verdween hij op zijn scooter verder Gustavia in. En tegen het middaguur werd eindelijk duidelijk waarom een man die Colin Hernandez heette naar Saint Barthélemy was gekomen.

Eerst ging hij naar het statige, oude Carl Gustaf Hotel, maar zodra de chef-kok aldaar vernam dat hij geen echte opleiding had genoten, wilde hij niet eens met hem praten. De eigenaren van Maya's wezen hem beleefd de deur, net als de managers van Wall House, Ocean en La Cantina. Hij probeerde het bij La Plage, maar La Plage had geen interesse. Net zomin als Eden Rock, Guanahani, La Crêperie, Le Jardin of het afgelegen Le Grain de Sel, met uitzicht over de zoutmoerassen van La Grande Saline. Zelfs bij La Gloriette, geopend door een politiek vluchteling, wilden ze niets van hem weten.

Niet uit het veld geslagen richtte hij zijn pijlen op de nog niet ontdekte pareltjes van het eiland: de snackbar op de luchthaven, het creoolse eethuisje aan de overkant van de straat, het pizza-en-paninitentje op de parkeerplaats van de L'Oasis-supermarkt. En daar lachte het geluk hem eindelijk toe: de chef-kok van Le Piment bleek er namelijk na een reeds lang smeulend conflict over uren en salaris net vandoor te zijn gegaan. Rond vier uur die middag, na een demonstratie van zijn vaardigheden in het krap bemeten keukentje van Le Piment, was hij aangenomen. Diezelfde avond draaide hij zijn eerste dienst. Iedereen was laaiend enthousiast.

Binnen de kortste keren ging het verhaal van zijn kookkunsten als een lopend vuurtje over het eiland. Le Piment, ooit het domein van buurtbewoners en stamgasten, werd al snel overstroomd door een geheel nieuwe clientèle, die zonder uitzondering de loftrompet stak over de mysterieuze nieuwe kok met de eigenaardige Engels-Spaanse naam. Het Carl Gustaf Hotel probeerde hem alsnog weg te kapen, net als Eden Rock, Guanahani, en La Plage, maar geen van alle hadden ze succes. Re-

ginald Ogilvy, kapitein van de Aurora, was dan ook niet erg optimistisch gestemd toen hij zich, de avond na de verdwijning van Spider Barnes, zonder reservering bij Le Piment meldde. Na een halfuur geduld oefenen aan de bar kreeg hij een tafel toegewezen. Hij bestelde drie voorgerechten en drie hoofdgerechten. Nadat hij van allemaal iets had geproefd, vroeg hij of hij de chef-kok kon spreken. Het duurde tien minuten voordat aan zijn verzoek gehoor werd gegeven.

‘Honger?’ vroeg de man die Colin Hernandez heette, zijn blik op de tafel vol gerechten.

‘Niet echt.’

‘Wat doet u hier dan?’

‘Ik wilde zien of u echt zo goed was als iedereen schijnt te denken.’ Ogilvy stak zijn hand uit en stelde zich voor: zijn rang en naam, gevolgd door de naam van zijn schip.

De man die Colin Hernandez heette, trok vragend een wenkbrauw op. ‘Dat is de boot van Spider Barnes, toch, de Aurora?’

‘U kent Spider?’

‘Ik geloof dat ik weleens iets met hem heb gedronken.’

‘U bent niet de enige.’ Ogilvy nam de man die voor hem stond aandachtig in zich op. Hij was stevig gebouwd, enigszins gedrongen, en boezemde ontzag in. Voor het geoefende oog van de Engelsman zag hij eruit als iemand die ruwe wateren had bevaren. Zijn wenkbrauwen waren dik en donker, zijn kaak krachtig en onverzettelijk. Hij had een gezicht, dacht Ogilvy, dat erop was gebouwd een dreun te verwerken. ‘U komt uit Venezuela,’ zei hij.

‘Wie zegt dat?’

‘Iedereen die weigerde u aan te nemen toen u op zoek was naar werk.’ Ogilvy’s blik ging van het gezicht van de man naar de hand die op de stoel tegenover hem rustte. Geen spoor van tatoeages. Dat vond hij een goed teken. Ogilvy beschouwde de moderne inktcultuur als een vorm van zelfverminking.

‘Drinkt u?’

‘Niet zoals Spider.’

‘Getrouwd?’

‘Eén keer maar.’

‘Kinderen?’

‘Gelukkig niet.’

‘Zwakheden?’

‘Coltrane en Monk.’

‘Ooit iemand vermoord?’

‘Niet dat ik me kan herinneren.’

Hij zei het met een glimlach, en Reginald Ogilvy glimlachte terug.

‘Ik vroeg me af of ik u kon overhalen dit alles in de steek te laten,’ zei hij. ‘Ik ben bereid u een royaal salaris te betalen. En wanneer we niet op zee zijn, hebt u alle tijd om de dingen te doen die u graag doet op de momenten dat u niet aan het koken bent.’

‘Hoe royaal?’

‘Tweeduizend per week.’

‘Wat verdiende Spider?’

‘Drie,’ antwoordde Ogilvy na een korte aarzeling. ‘Maar Spider werkte al twee seizoenen voor me.’

‘En nu werkt hij niet meer voor u, nietwaar?’

Ogilvy deed alsof hij heel hard nadacht. ‘Oké, drie,’ zei hij toen. ‘Maar dan moet u wel onmiddellijk beginnen.’

‘Wanneer vaart u uit?’

‘Morgenochtend.’

‘In dat geval,’ zei de man die Colin Hernandez heette, ‘denk ik dat u me vier moet betalen.’

Reginald Ogilvy, kapitein van de Aurora, keek nog eens naar de gerechten op tafel en kwam toen overeind. ‘Acht uur,’ zei hij. ‘Wees op tijd.’

François, de heetgebakerde, uit Marseille afkomstige eigenaar van Le Piment, nam het nieuws niet echt goed op. Er werd in rap tempo, in Zuid-Frans dialect, een scheldkanonnade afgevuurd. Er werd gedreigd met represailles. En daarna spatte er een fles, waarin een vrij goede Bordeaux had gezeten, in duizenden scherven tegen de muur van de piepkleine keuken uiteen. Later zou François ontkennen dat hij op zijn vertrekkende kok had gemikt. Maar Isabelle, een serveerster die getuige was geweest van het incident, zou zijn versie van de feiten in twijfel trekken. François, bezwoer ze, had de fles als een dolk recht naar het hoofd van Monsieur Hernandez geworpen. En Monsieur Hernandez, wist ze te vertellen, had het projectiel weten te ontwijken met zo'n snelle, subtiële beweging, dat de hele actie nauwelijks waarneembaar was geweest. Daarna had hij François lange tijd kil aangestaard, alsof hij overwoog hoe hij diens nek het best kon breken. Vervolgens had hij kalm zijn smetteloos witte schort afgedaan en was hij op zijn scooter gestapt.

De rest van die avond bracht hij op de veranda van zijn huisje door, lezend bij het licht van zijn stormlamp. En op ieder heel uur liet hij zijn boek even zakken om naar het BBC-nieuws te luisteren, terwijl de golven het strand op rolden en weer terug, en de palmladeren ruisden in de avondbries. De volgende ochtend nam hij, na een verfrissende duik in zee, een douche, kleepte zich aan, en pakte zijn spullen in zijn canvas plunjezak: zijn kleren, zijn boeken, zijn radio. Hij voegde er twee dingen aan toe die voor hem op Tortue waren achtergelaten: een Stechkin 9mm pistool met geluiddemper en een rechthoekig pakje van dertig bij vijftig centimeter. Het pakje woog exact zeven en een kwart kilo. Hij stopte het midden in de plunjezak, zodat het zo stabiel mogelijk lag wanneer hij zich verplaatste.

Om halfnacht verliet hij het strand van Lorient voor de laatste keer en reed hij, met de plunjezak op schoot, Gustavia in. De Aurora lag te glinsteren aan de kade. Om tien voor acht ging hij aan boord, waar

zijn souschef, een mager Engels meisje dat Amelia List bleek te heten, hem naar zijn hut bracht. Hij stopte al zijn bezittingen – inclusief het pistool en het pakje van zeven en een kwart kilo – in de kast, en trok de koksbroek en -jas aan die op zijn bed waren klaargelegd.

Amelia List stond in de gang op hem te wachten om hem naar de kombuis te begeleiden en hem een rondleiding te geven langs de voorraadkast met houdbare artikelen, de inloopkoelkast en de wijnopslag.

Daar, in de koele, duistere ruimte, had hij zijn eerste seksuele gedachte over het Engelse meisje in het frisse witte uniform. Hij deed geen moeite die te onderdrukken. Hij leefde al zoveel maanden celibatair dat hij zich amper nog kon herinneren hoe het voelde het haar van een vrouw aan te raken of de huid van een weerloze borst te strelen.

Een paar minuten voor tien werden alle bemanningsleden via de intercom opgeroepen zich op het achterdek te melden. De man die Colin Hernandez heette volgde Amelia List naar buiten en stond naast haar toen twee zwarte Range Rovers bij de achtersteven van de Aurora tot stilstand kwamen.

Uit de eerste kwamen twee giechelende, door de zon gebruinde meisjes en een bleke man van in de veertig met hoogrode blossen op zijn wangen, die met zijn ene hand de hengsels van een roze strandtas omklemde, en met de andere de hals van een reeds geopende fles champagne. Twee gespierde mannen stapten uit de tweede Range Rover, een ogenblik later gevolgd door een vrouw die eruitzag of ze leed aan een vorm van ongeneeslijke melancholie. Ze droeg een perzikroze jurk waarin ze gedeeltelijk naakt leek, een hoed met brede rand die haar slanke schouders overschaduwde, en een grote donkere zonnebril, waarachter een flink deel van haar bijna doorschijnend bleke gezicht schuilging. Toch was ze onmiddellijk te herkennen. Haar profiel verraadde haar, het profiel dat zo werd bejubeld door de modefoto-

grafen en door de paparazzi die haar overal op de hielen zaten. Die ochtend waren er geen paparazzi te bekennen. Voor één keer had ze aan hen weten te ontsnappen.

Ze stapte aan boord van de Aurora alsof ze over een open graf heen stapte, en liep zonder ook maar een woord of een blik langs de verzamelde bemanning. Daarbij ging ze zo rakelings langs de man die Colin Hernandez heette dat hij de aanvechting moest onderdrukken haar aan te raken om zich ervan te overtuigen dat ze echt was, en geen hologram.

Vijf minuten later maakte de Aurora zich los van de kade, en tegen het middaguur was het paradijselijke eiland Saint Barthélemy nog slechts een bruin-groene vlek aan de horizon. Op het voordek lag een van de beroemdste vrouwen ter wereld, topless, een drankje in haar hand, haar vlekkeloze huid koesterend in de zon. En één dek lager, bezig met het bereiden van een amuse van tonijntartaar, komkommer en ananas, stond de man die haar ging vermoorden.

TER HOOGTE VAN DE BENEDEN- WINDSE EILANDEN

EDEREEN KENDE HET VERHAAL. EN zelfs degenen die deden of het hen niet interesseerde, of die zich geringschattend uitlieten over haar wereldwijde cultstatus, kenden alle smeuijge details.

Zij was het timide, mooie meisje uit de middenklasse van Kent dat erin was geslaagd op Cambridge te belanden, en hij was de knappe, iets oudere toekomstige koning van Engeland. Ze hadden elkaar ontmoet tijdens een campusdebat over iets wat met het milieu te maken had, en de toekomstige koning was, volgens de overlevering, als een baksteen voor haar gevallen. Een lange verkeringstijd volgde, in alle rust en discretie. Het meisje werd doorgelicht door de mensen rondom de toekomstige koning; de toekomstige koning door die rondom haar. Uiteindelijk lukte het een van de brutalere roddelbladen een foto te maken van het stel, op het moment dat ze het jaarlijkse zomerbal van de Hertog van Rutland op Belvoir Castle verlieten. Daarop gaf Buckingham Palace een nietszeggende verklaring, die alleen maar bevestigde wat inmiddels overduidelijk was: dat de toekomstige koning en het burgermeisje zonder aristocratisch bloed het gezellig met elkaar hadden. Een maand later, terwijl de roddelbladen al wekenlang bol stonden van de geruchten en veronderstellingen, kondigde het paleis aan dat het burgermeisje en de toekomstige koning trouwplannen hadden.

Ze trouwden in St. Paul's Cathedral op een ochtend in juni terwijl de regen in het zuiden van Engeland met bakken uit de hemel kwam. Later, toen het misliep, schreven sommige journalisten dat de relatie van het begin af aan gedoemd was geweest te mislukken. Het meisje was, qua karakter en afkomst, volkomen ongeschikt voor een leven in

het koninklijke aquarium. En de toekomstige koning was, om dezelfde redenen, net zo ongeschikt voor het huwelijk. Hij had de ene minnares na de andere, te veel om bij te houden, en uit wraak dook het meisje met een van de veiligheidsagenten het bed in. Zodra de toekomstige koning daarachter kwam, verbande hij de agent naar een eenzame buitenpost in Schotland.

In een wanhoopsdaad probeerde het meisje zich van het leven te beroven met een overdosis slaappillen, waarna ze werd afgevoerd naar de spoedeisende hulp van het St. Anne-ziekenhuis. Buckingham Palace verklaarde dat ze aan uitdroging leed als gevolg van een stevige griep. Op de vraag waarom haar man haar in het ziekenhuis niet had bezocht, had het paleis iets vaags gezegd over niet in de planning passen. Dat riep meer vragen op dan het beantwoordde.

Nadat ze uit het ziekenhuis was ontslagen, werd het voor de koningshuiskenners wel duidelijk dat het nog lang niet goed ging met de mooie vrouw van de toekomstige koning. Toch kweet ze zich van haar huwelijkse plicht en baarde twee erfgenamen, een zoon en een dochter, allebei te vroeg geboren na een moeilijke zwangerschap.

De toekomstige koning betoonde haar zijn dankbaarheid door terug te keren naar het bed van een vrouw die hij ooit ten huwelijk had gevraagd, en de prinses sloeg terug door een wereldwijde beroemdheid te verwerven, die die van de overleden moeder van de koning nog overschaduwde. Ze reisde de wereld over om allerlei goede doelen te steunen, een horde journalisten en fotografen in haar kielzog, maar niemand leek te merken dat ze langzaam een beetje gek werd.

Uiteindelijk, met haar goedkeuring en heimelijke medewerking, werd het allemaal breed uitgemeten in een alles onthullend boek: de ontrouw van haar man, de depressieve buien, de zelfmoordpogingen, de eetstoornis veroorzaakt door haar voortdurende blootstelling aan de pers en het publiek.

De toekomstige koning was woest en lekte uit wraak allerlei dingen

naar de pers over het labiele gedrag van zijn vrouw. De genadeslag kwam in de vorm van de opname van een hartstochtelijk telefoongesprek tussen de prinses en haar favoriete minnaar.

Tegen die tijd was de *Queen* het meer dan zat. Omwille van de monarchie verzocht ze het stel zo snel mogelijk te scheiden.

Dat deden ze een maand later, waarna Buckingham Palace doodleuk een verklaring uitgaf dat ze ‘als vrienden’ uit elkaar waren gegaan.

De prinses mocht haar vertrekken in Kensington Palace houden, maar werd niet langer met Hare Koninklijke Hoogheid aangesproken. De *Queen* bood haar nog een lagere titel aan, maar die wees ze af, er de voorkeur aan gevend haar eigen naam te gebruiken. Ook de koninklijke beveiligers wilde ze niet meer, aangezien ze die eerder zag als spionnen dan als beschermers van haar veiligheid.

Het paleis bleef sowieso alles wat ze deed onopvallend in de gaten houden, net als de Britse geheime dienst, die haar overigens alleen maar lastig vond en beslist geen bedreiging voor het koninkrijk. In het openbaar toonde ze het stralende gezicht van iemand die begaan was met de hele wereld, achter gesloten deuren dronk ze te veel en omringde ze zich met mensen die door een van de koninklijke adviseurs werden omschreven als *eurotrash*.

Voor deze trip had ze daarentegen slechts een select gezelschap meegenomen. De twee door de zon gebruinde vrouwen waren jeugd-vriendinnen; de man die aan boord van de *Aurora* was gestapt met een geopende fles champagne in zijn hand was Simon Hastings-Clarke, de absurd rijke burggraaf die haar onderhield in de stijl waaraan ze gewend was geraakt. Het was Hastings-Clarke die haar de wereld rond vloog in zijn privévliegtuigen, en het was ook Hastings-Clarke die haar bodyguards betaalde.

De twee mannen die hen naar het Caraïbisch gebied vergezelden, waren in dienst van een particulier beveiligingsbedrijf in Londen.

Voordat ze uit Gustavia waren vertrokken, hadden ze de Aurora en haar bemanning aan een bijzonder vluchtig onderzoek onderworpen. Van de man die Colin Hernandez heette, wilden ze maar één ding weten: ‘Wat eten we?’

Op verzoek van de voormalige prinses was het een licht buffet geworden, alhoewel niemand daarvoor bijster veel belangstelling toonde. Er werd vooral veel gedronken die middag, en gebakken in de genadeloze zon, totdat er een bui losbarstte en iedereen lachend naar zijn of haar luxehut vluchtte.

Om negen uur die avond kwamen ze pas weer tevoorschijn, uitgedost en opgedoft alsof ze naar een tuinfeest in Somerset gingen. Ze nuttigden cocktails en hapjes op het achterdek en verplaatsten zich toen naar de grote salon voor het diner: salade met truffelvinaigrette, gevolgd door risotto met kreeft en lamsrack met artisjokken, citroen, courgette en *piment d’argile*. De voormalige prinses en haar gezelschap genoten van het diner, en ze vroegen of de chef-kok aan tafel kon komen. Toen hij eindelijk verscheen, beloonden ze hem met een kinderlijk applaus.

‘Wat gaat u morgenavond voor ons maken?’ vroeg de voormalige prinses.

‘Dat is een verrassing,’ antwoordde hij met dat aparte accent van hem.

‘O, mooi,’ zei ze met een glimlach die hij reeds op talloze tijdschriftcovers had gezien. ‘Ik ben dol op verrassingen.’

Ze hadden maar een kleine bemanning, acht personen in totaal, en dus moesten de kok en zijn assistente er ook voor zorgen dat het servies, de glazen, het bestek, de schalen en de pannen weer schoon in de kast kwamen. De voormalige prinses en haar gezelschap waren allang weer naar hun hutten vertrokken toen zij nog naast elkaar aan het aanrecht stonden. Af en toe raakten hun handen elkaar in het warme,

schuimende water en drukte haar heupbot tegen zijn bovenbeen. En één keer, toen ze zich langs elkaar heen persten bij de linnenkast, voelde hij haar tepels langs zijn rug strijken, waarop zijn onderlichaam onmiddellijk reageerde.

Beiden vertrokken ze naar hun eigen hut, maar al snel klonk er een zachte klop op zijn deur. Zonder een woord te zeggen deed ze het met hem. Het was alsof hij de liefde bedreef met iemand die niet kon praten.

‘Misschien was dit niet zo slim,’ fluisterde ze na afloop in zijn oor.

‘Hoezo niet?’

‘Omdat we nog heel lang samen moeten werken.’

‘Zo lang nu ook weer niet.’

‘Ben je niet van plan te blijven?’

‘Dat hangt ervan af.’

‘Waarvan?’

Hij gaf geen antwoord.

Ze legde haar hoofd op zijn borst en deed haar ogen dicht.

‘Je kunt hier niet blijven,’ zei hij.

‘Dat weet ik,’ beaamde ze slaperig. ‘Heel even nog.’

Lange tijd bleef hij bewegingloos liggen, terwijl Amelia List sliep op zijn borst, de Aurora op en neer deinde onder hem, en hij in gedachten alle details doorliep van wat komen ging. Uiteindelijk, om drie uur, stapte hij uit bed en liep naakt de hut door naar de kast. Zonder geluid te maken trok hij een zwarte broek, een wollen trui en een donkere regenjas aan. Toen haalde hij de verpakking van het pakketje – het pakketje van dertig bij vijftig centimeter dat precies zeven en een kwart kilo woog – en schakelde de stroom en de timer van de ontsteking in. Hij legde het pakketje terug in de kast en wilde net de Stechkin pakken, toen hij het meisje achter zich hoorde bewegen. Hij draaide zich langzaam om en bleef in het duister naar haar staan staren.

‘Wat was dat?’ vroeg ze.

‘Ga maar weer slapen.’

‘Ik zag een rood lichtje.’

‘Dat was mijn radio.’

‘Waarom luister je om drie uur ’s nachts naar de radio?’

Voordat hij daarop antwoord had kunnen geven, ging het bedlampje aan.

Haar ogen gleden over zijn donkere kleding en bleven rusten op het wapen in zijn hand. Ze deed haar mond open om te schreeuwen, maar zijn hand lag al op haar gezicht voordat ze een geluid had kunnen produceren.

Terwijl zij worstelde om los te komen, fluisterde hij op sussende toon in haar oor: ‘Maak je geen zorgen, liefje. Het doet maar heel even pijn.’

Haar ogen werden groot van angst.

Met een gewelddadige ruk draaide hij haar hoofd naar links, haar ruggengraat brekend, waarna hij haar in zijn armen hield terwijl ze stierf.

Het was niet de gewoonte van Reginald Ogilvy de eenzame uren van de middelste wacht op zich te nemen, maar zijn bezorgdheid om de veiligheid van zijn beroemde passagier maakte dat hij die ochtend al vroeg naar de brug van de Aurora ging. Hij bekeek net de weersvoorspellingen op de boordcomputer, een beker verse koffie in zijn hand, toen de man die Colin Hernandez heette boven aan de trap verscheen, geheel in het zwart gekleed. Abrupt keek Ogilvy op, en hij vroeg: ‘Wat kom jij hier doen?’

Het enige antwoord dat hij kreeg, waren twee kogels uit de Stechkin met geluiddemper, die zijn uniform doorboorden en zijn hart aan flarden scheurden.

De koffiebeker kletterde met veel kabaal op de grond; Ogilvy, die op slag dood was, viel er met een doffe bons naast.